

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 122/03-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. L., bytom B., vo veci porušenia jeho práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Nc 124/98 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2003 doručená sťažnosť Ing. Š. L., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) a jeho „rozhodnutím“ z 9. februára 1999 o prerušení konania vedeného pod sp. zn. 9 Nc 124/98 (ďalej len „list z 9. februára 1999“) a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“, resp. „list z 2. augusta 2001“). Okrem vyslovenia namietaného porušenia označených základných (ľudských) práv sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu „konať tak, aby vec bola rozhodnutá v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu“, a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 228 276 Sk a náhradu trov konania.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „Sťažnosť je proti právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (...) o prerušení konania sp. zn. 9 Nc 124/98 zo dňa 9. 2. 1999 a proti Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (...), ktoré platnosť rozhodnutia potvrdilo dňa 2. 8. 2001. Právoplatným rozhodnutím súdu, ktoré potvrdilo ministerstvo, boli porušené a sú trvalo porušované moje základné práva (...) vyplývajúce z čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj z čl. 6 ods. 1 uvedeného Dohovoru (...). Porušovatelia mojich práv súd a ministerstvo rozhodnutím a postupmi zaviniли protiprávny stav, pre ktorý nemôže ani Európsky súd a ani ja odo dňa 9. 2. 1999 konať. (...) Súd mi neumožnil reálne sa domáhať súdnej ochrany tým, že ma zámerne nevyzval k podaniu prihlášky do konkurzného konania (§ 13 ods. 2 ZKV) a to preto, aby som si nemohol uplatniť oddelené uspokojenie (§ 28 ZKV), ako aj opodstatnené prednostné poradie pri rozvrhu (§ 20 ods. 1 ZKV). (...) Súd a ministerstvo v dôsledku porušenia práva na súdnu ochranu, odloženia podnetu a úplnej nečinnosti, ktoré majú za následok predlžovanie prietahov, porušili a sústavne porušujú predbežne v priebehu 52 mesiacov aj právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy. (...) Súd po rozhodnutí o prerušení konania, po výzve úpadcu a po akceptovaní stanoviska s návrhom úpadcu a správcu mi odňal možnosť sa vyjadriť k stanovisku s návrhom a znemožnil mi pokračovať v bežiacom konaní na oddelené uspokojenie. Tým porušil nielen moje právo vyjadriť sa k rozhodnutiu o prerušení konania a k stanovisku s návrhom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ale porušil aj princíp kontradiktórnosti a princíp rovnosti zbraní, ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne

konanie (I. ÚS 49/01). (...) Uvedené princípy súd porušil aj tým, že ma nevyzval na podanie prihlášky do konkurzu, že ma udržiaval vo vedomí realizácie výkonu nariadenia až do času kedy som pre oneskorenosť nemohol uplatňovať oddelené uspokojenie a prednostné poradie pri rozvrhu (...) Vlastná príčina porušenia práv vychádza zo zámeru úpadcu oddialiť a vyhnúť sa splateniu dlhu počas konkurzného konania (...) Tento zámer podporil súd nenariadením a zabránením výkonu rozhodnutia, znemožnením prednostného plnenia mojej pohľadávky aj počas konkurzu a poverením úpadcu vypracovať stanovisko s návrhom. Súd sa dopustil najzávažnejšieho zavinenia tým, že pred rozhodnutím nevyzval najprv samostatne správcu pre zistenie jeho stanoviska k pokračovaniu môjho konania a nezistil moje vyjadrenie k jeho stanovisku. Nenariadením a zabránením výkonu rozhodnutia súd zapríčinil vznik preťahov už dňom 9. 10. 1998. Potvrdil to rozhodnutím o trvaní konania na oddelené uspokojenie, ktoré začalo bežať t. i. dňa. Týmto dňom porušil moje práva a s ministerstvom ich porušuje predbežne až doteraz (...) Výsledkom vzájomnej súčinnosti súdu, úpadcu a správcu bolo nepripustiť plnenie mojej pohľadávky počas konkurzu, ale až po ňom, ak sa pre ňu ešte niečo zvýši (...)“.

II.

Zo sťažnosti, k nej pripojených dokladov a spisu okresného súdu sp. zn. 9 Nc 124/98 vyplýva skutkový stav, ktorý možno zhrnúť nasledovne:

V konaní o mzdové nároky sťažovateľa bolo rozsudkom bývalého Obvodného súdu Bratislava 5 z 28. marca 1995 č. k. 13 C 21/91-266 v spojení s rozsudkom bývalého Mestského súdu v Bratislave z 3. mája 1996 sp. zn. 7 Co 333/95 uložené odporcovi CHIRANA – PREMA, a. s., Stará Turá (ďalej len „dlžník“, resp. „úpadca“), zaplatiť sťažovateľovi 225 908 Sk s 3 % úrokom od splatnosti jednotlivých zložiek mzdy až do ich zaplatenia po zákonných zrážkach a trovy konania 452 Sk, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. júna 1996 a vykonateľnosť 13. júla 1996.

Následne sťažovateľ podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol uznesením z 21. apríla 1998 sp. zn. 4 Cdo 117/97. Na výzvu sťažovateľa z 22. mája 1998 dlžník sťažovateľovi listom z 2. júna 1998 oznámil, že súdne priznanú čiastku poukázali poštovou poukážkou ešte 30. júla 1996, ktorá však bola vrátená z dôvodu jej nevyzdvihnutia v odbernej lehote, a že „V súčasnej dobe naša spoločnosť pristúpi k realizácii platby predmetnej čiastky podľa svojich finančných možností“. Sťažovateľ podal 8. októbra 1998 okresnému súdu voči dlžníkovi ako povinnému návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia príkazaním prisúdenej pohľadávky s príslušenstvom z účtu v peňažnom ústave, ktorý bol zaevidovaný pod sp. zn. 9 Nc 124/98 a v ktorom sťažovateľ na vysvetlenie neprevzatia dlžníkom poukázanej „priznanej čiastky“ uviedol, že „Vzhľadom na to, že súd neuložil povinnosť zaplatiť náhradu mzdy po odpočítaní dane a povinný podvodmi pri výpočte dane a úrokov úmyselne ukrátil mňa a moju 4-člennú rodinu v nemalej miere 31.527,- Sk, odmietal som preberať vyššie uvedené pohľadávky, ktoré mi povinný v nesprávnej výške 6 krát vnucoval k odsúhlaseniu a k ich prevzatiu“.

Okresný súd listom zo 16. decembra 1998 vyzval sťažovateľa, aby špecifikoval „výšku istiny, ktorú žiadate vyplatiť, ktorú uvádzate v petite návrhu uznesenia Sk 190.617,- nakoľko v rozsudku Obvodného súdu Bratislava 5 č. k 13 C 21/91-266 sa uvádza suma: 225.908,- Sk. Zároveň špecifikujte úroky 18.054,-Sk“. Ďalším listom z 25. januára 1999 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby „v lehote 10 dní špecifikoval ešte úroky v sume Sk 18.054,-“.

Okresný súd listom z 9. februára 1999 oznámil sťažovateľovi, že na majetok povinného bol uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 23. novembra 1998 sp. zn. 1 K 188/98 „vyhlásený konkurz, v dôsledku čoho sa konanie v súlade s § 14 ods. 1 písm. d/ Zákona č. 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní prerušuje priamo zo zákona. O pokračovaní v konaní Vás budeme informovať“. Okresný súd zároveň listom z 9. februára 1999 oznámil správcovi konkurznej podstaty na majetok úpadcu (povinného), že „na tunajšom súde je podaný návrh na výkon rozhodnutia odpísaním z účtu (...) pre mzdové nároky oprávneného voči povinnému vo výške 190.085,50 Sk“ a že konanie bolo zo zákona prerušené, a zároveň ho vyzval na to, aby oznámil do 10 dní, či

navrhuje v konaní pokračovať. Listom z 29. apríla 1999 správca konkurznej podstaty podaním označeným ako „Vyjadrenie povinného na výzvu Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom č. k. 9 Nc 124/98 zo dňa 9. 2. 1999“ oznámil okresnému súdu, že nenavrhuje v konaní pokračovať. Zo sťažnosti vyplýva, že doteraz nedošlo k pokračovaniu prerušeného konania vedeného pod sp. zn. 9 Nc 124/98.

Ministerstvo listom z 2. augusta 2001 (č. 27588/00-511/297-C) oznámilo sťažovateľovi na jeho žiadosť zo 6. júla 2001, že „(...) konanie o nariadenie výkonu rozhodnutia odpísaním z účtu povinného bolo v súlade so zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v platnom znení (§ 14 ods. 1 písm. d/) prerušené, pretože na majetok povinného bol uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 11. 1998 vyhlásený konkurz. Podľa ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. veritelia dlžníka prihlásia svoje pohľadávky v lehote určenej v uznesení o vyhlásení konkurzu, a to aj vtedy, keď sa o nich vedie súdne alebo iné konanie podľa osobitných predpisov (napr. súdny výkon rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku). S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Vaše podanie odkladáme“.

III.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že označeným postupom okresného súdu (v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Nc 124/98) a ministerstva z dôvodov uvedených v jeho sťažnosti došlo k porušeniu jeho základných (ľudských) práv podľa čl. 46 ods. (1) a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktoré v relevantnej časti znejú:

Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1 ústavy).

Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd (čl. 46 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo (...) v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

1. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach jeho účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže ukončiť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 62/01, II. ÚS 20/02).

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že súdne konanie, v ktorom podľa sťažovateľa malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, je v dôsledku skutočnosti, že uznesením krajského súdu z 23. novembra 1998 sp. zn. 1 K 188/98 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu CHIRANA – PREMA, a. s., Stará Turá, t. j. povinného v napadnutom konaní pred okresným súdom vedenom pod sp. zn. 9 Nc 124/98, zo zákona prerušené (§ 14 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) a z tohto dôvodu, ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v zákone o konkurze a vyrovnaní, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty jeho účastníkov, a tým k naplneniu účelu označeného základného práva, tak ako to bolo uvedené vyššie. Sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že v danej veci neexistoval zákonný dôvod na prerušenie konania, resp. že prekážka prerušenia konania už odpadla. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu

v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako je to v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02). K uvedenému je potrebné dodať, že sťažovateľ svojou sťažnosťou nenamietal porušenie označeného základného práva postupom krajského súdu v konaní po vyhlásení konkurzu, ktoré počas trvania konkurzu a za podmienok uvedených v zákone o konkurze a vyrovnaní vyvoláva uvedenú zákonnú prekážku namietaného postupu okresného súdu, resp. ktorého výsledkom môže byť ukončenie stavu právnej neistoty sťažovateľa v súvislosti s tými právami a povinnosťami, ktoré sú predmetom prerušeného konania pred okresným súdom.

1.1 Vo vzťahu k namietanému postupu ministerstva, t. j. vo vzťahu k listu z 2. augusta 2001, ústavný súd konštatuje, že ani obsah tohto listu, ani žiadna iná skutočnosť, ktorú uviedol vo svojej sťažnosti sťažovateľ, nie sú zjavne v priamej súvislosti s namietaným porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 9 Nc 124/98, keď o žiadne potvrdenie „rozhodnutia o prerušení konania“ okresného súdu v tomto liste nejde jednak preto, že okresný súd 9. februára 1999 nevydal žiadne rozhodnutie, ale len listom z tohto dňa oznámil sťažovateľovi „prerušenie konania zo zákona“, a jednak preto, že vzhľadom na postavenie ministerstva (ako orgánu štátnej správy súdov) v rámci zabezpečovania výkonu právomoci všeobecného súdnictva ani oň nemohlo ísť.

Podľa konštantnej judikatúry nezistenie priamej súvislosti medzi namietaným postupom (rozhodnutím) orgánu štátu a označeným základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej (napr. II. ÚS 65/02).

1.2 Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. v primeranej lehote podľa označených článkov ústavy a Dohovoru postupom okresného súdu v čase pred prerušením konania v dôsledku vyhláseného konkurzu, t. j. pred 23. novembrom 1998, ústavný súd tieto námietky na

základe predmetnej sťažnosti preskúmavať nemohol, pretože sťažovateľ svoju sťažnosť nepodal v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Obdobne to platí aj pre právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 65/03, I. ÚS 34/03). Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa o namietaných skutočnostiach týkajúcich sa postupu okresného súdu v čase pred prerušením napadnutého konania dozvedel najneskôr v deň, keď mu okresný súd listom z 9. februára 1999 oznámil vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu (povinného) a dôsledky, ktoré z toho vo vzťahu k napadnutému konaniu vyplynuli (prerušenie konania). Predmetnú sťažnosť sťažovateľ ústavnému súdu podal až 14. februára 2003, t. j. v čase, keď už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. K tomu je potrebné dodať, že ústavná ani zákonná úprava „novej“ sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (s účinnosťou od 1. januára 2002) ju nekvalifikuje ako individuálny prostriedok ochrany ľudských práv a základných slobôd nahradzujúci individuálne konania o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ústavným súdom prístupné navrhovateľom (sťažovateľom) do 31. decembra 2001 (II. ÚS 29/02, II. ÚS 57/02). Sťažovateľ mal až do 31. decembra 2001 k dispozícii prostriedky individuálnej ochrany svojho základného práva pred ústavným súdom, ktoré však vo vzťahu k tomuto právu zaručeného v ústave a v Dohovore nevyužil bez toho, že by mu v tom bránili vážne prekážky.

2. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie označených práv podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru z dôvodu, že mu okresný súd „*neumožnil reálne sa domáhať súdnej ochrany tým, že ma zámerne nevyzval k podaniu prihlášky do konkurzného konania (§ 13 ods. 2 ZKV)*“, resp. „*že ma udržiaval vo vedomí realizácie výkonu nariadenia až do*

času kedy som pre oneskorenosť nemohol uplatňovať oddelené uspokojenie a prednostné poradie pri rozvrhu“, ústavný súd konštatuje, že cit. čl. 46 ods. 2 ústavy sa na namietané konanie evidentne nevzťahuje, pretože predmetom napadnutého konania pred okresným súdom nie je „preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy“, ale návrh na výkon rozhodnutia a súdne konanie s takýmto predmetom konania sa v danom kontexte môže týkať len práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy (pozri napr. I. ÚS 5/00), a preto sťažovateľom uvádzané tvrdenia a skutočnosti bolo potrebné posúdiť podľa tohto článku ústavy.

Za účelom posúdenia týchto námietok ústavný súd nahliadol do spisu okresného súdu sp. zn. 9 Nc 124/98 a konštatuje, že nič v jeho obsahu neumožňuje potvrdiť tvrdenia sťažovateľa uvedené v jeho sťažnosti. Sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na nariadenie požadovaného výkonu rozhodnutia 8. októbra 1998 a následne ho okresný súd 16. decembra 1998 a 25. januára 1999 vyzval na špecifikáciu tohto svojho návrhu. Po tom, čo sa okresný súd dozvedel o vyhlásení konkurzu na majetok povinného, oznámil túto skutočnosť listom z 9. februára 1999 sťažovateľovi, pričom v tomto liste jasne uviedol, že konanie v dôsledku toho je zo zákona prerušené (pozri časť II tohto rozhodnutia).

Ústavný súd sa prostredníctvom krajského súdu oboznámil aj so stavom konania vedeného pred krajským súdom pod sp. zn. 1 K 188/98 a zistil, že v rovnaký deň, ako bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu, t. j. 23. novembra 1998, bol v zmysle § 13 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní zaslaný výpis uznesenia o vyhlásení konkurzu na zverejnenie do redakcie Obchodného vestníka v rubrike „Konkurzy“, že súčasťou tohto zverejnenia bola aj výzva veriteľov dlžníka, aby prihlásili v lehote 60 dní odo dňa vyhlásenia konkurzu všetky svoje nároky s uvedením ich výšky, právneho dôvodu, vzniku a ich zabezpečenia a aby prihlášky doložené listinnými dôkazmi zasielali k číslu konania 1 K 188/98, ako aj upozornenie, že na „nároky, ktoré nebudú prihlásené, sa nebude brať v konkurze zreteľ“ a že krajský súd v tejto veci (konkurzného konania úpadcu CHIRANA – PREMA, a. s., Stará Turá) neevviduje prihlášku pohľadávky uplatnenej v zmysle § 20 zákona o konkurze a vyrovnaní na meno sťažovateľa.

V súvislosti s ustanovením § 22 zákona o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorého „súd preskúma aj prihlášky, ktoré boli doručené po prihlasovacej lehote, najneskôr však do skončenia prieskumného pojednávania“, ústavný súd konštatuje, že prieskumné pojednávanie na preskúmanie prihlásených pohľadávok v zmysle § 21 a § 22 zákona o konkurze a vyrovnaní sa uskutočnilo 9. marca 2000. Z uvedeného vyplýva, že po liste okresného súdu z 9. februára 1999, ktorým okresný súd sťažovateľovi oznámil vyhlásenie konkurzu na majetok jeho dlžníka, sťažovateľ ako veriteľ úpadcu ešte mal lehotu na podanie prihlášky svojej pohľadávky podľa príslušných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní.

Napokon ústavný súd konštatuje, že uvedené konkurzné konanie sa v súčasnosti nachádza v štádiu speňažovania a riešenia incidenčných žalôb vyvolaných popretím pohľadávok veriteľov správcom konkurzne podstaty na prieskumnom pojednávaní. Na základe uvedeného je teda tvrdenie sťažovateľa, že *„Výsledkom vzájomnej súčinnosti súdu, úpadcu a správcu bolo nepripustiť plnenie mojej pohľadávky počas konkurzu, ale až po ňom, ak sa pre ňu ešte niečo zvýši“*, zjavne neopodstatnené a vzhľadom na tento záver nebolo už nevyhnutné, aby sa ústavný súd v súvislosti s týmito námietkami sťažovateľa o porušení jeho základných (ľudských) práv podľa označených článkov ústavy a Dohovoru vyjadril aj o včasnosti ich uplatnenia, t. j. posúdil tieto námietky aj z hľadiska cit. § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2003